

δαίσεως, ή όποία όλοένα και περισσότερο τριφυλάσσεται...

Περί τήν δευτέρα αλεξτροφωνίαν της 29 Μαΐου, ήμεραν της 'Αγίας Θεοδοσίας, άρχισε ή μάχη. Από όσους έμνησταν οι Τούρκοι, συντηρόμενοι έπάνω στην υπεράνθρωπη άντίστασι των 'Ελλήνων. Από τούς πόρους της Πόλεως τά μηχανήματα, οι λιθοβολιστάς, έξακουθέντες λιθάρια, ένω τό Έλληνες νικούντες έρχονται πάλι όπισθεν...

Οι Τούρκοι έβαζαν σάλιες ν' άνεθούν, άλλ' οι 'Ελληνες, όρθιοι στόν κρημαδία των τειχών, τούς έγχορευζαν ζάτοι, τούς έξακουθάν με τά σταθιά... «Αντιστοχός—γράφει ό ιστορικός—ό στρατηγός 'Ιουστινιάνης, μόλις έπληρωθή έλαφρά, έφυγε πρός τούς σερβολίτας του, κατά τό Γαλατά, λησμονώντας την περασμένη του δόξα και μη λογαριάζοντας τή μέλλουσα κατασχώνη... 'Η φυγή του άπεροίμενος τούς μαχόμενούς, ή άντίστασις έξαλαρωθή και ύστερ' από λίγο έπερτε νεκρός, άνακατοήμενος με τά πτώματα τών έχθρών, ό τελευταίος Άντοζράτωρ τών 'Ελλήνων».

Κατά τή 7 τή προή τή φορούσα της Κωνσταντινουπόλεως είχαν νεκρωθεί. Νικηφόροι οι κατακτητάι, μεθυσμένοι από την άγρια μάχη, όμοιους μέσα, από τά ρήγματα τών τειχών, έπιτασαν από παντού. Αλάττοντες, έξαγριωμένοι...

Κατά την ώρα εκείνη, ένα πλήθος γενναίων—κυρίως της βορεινής άριστοκρατίας—ή όποιος δεν είχαν άκούη άντιληφθή τή σφοδρά, έπήγαναν ήσαν από τήν πανηργίζοντα ναύ της 'Αγίας Θεοδοσίας, φέροντες φρέσκα προϊνά τραντάφουλα καί σταδίσιον την είώνα της 'Αγίας Θεοδοσίας.

'Εξάνα άπαντήθησαν οι ένα ποσιόλια Γεντισάουιν. Καί τότε γίνετε τό μεγάλη κατά. Οι Γεντισάουιν έφαζαν τής πό ήλιωμένοις, ένω άλλοι έδαν τής νεότερος καί όμοιότερος δεσποινίδες, για να τις ποτιήσουν σελιάδες στό γαριόνα τών πισσάδων. Στις φορέσεις έκείνες στήμεις, άλλο πλήθος Γεντισάουιν ζατιήσας και ήλιους να πρή μεριό από τά δεσπική γενναυλαδα. Γίνετε συλλογή μεταξύ τών δύο στιγμών, άλληλοσφάζοντο οι Γεντισάουιν και τό θέαμα τής σμαχής είχε άπείρηστο...

Φοβερότερο όμως είχε γίνει πο συνθή μέσα στόν άνδοστολάτο ναύ της 'Αγίας Θεοδοσίας. Καί εκεί έπίσης, τό έκκληρίαση δεν είχε άντιληφθή την είσοδα τών Τούρκων στην Πόλη καί έξακουθόμενος τής δειρήσε τού... 'Εξάνα, ένα πλήθος 'Οθωμανών, με γυναιά τό σταθιά, είσοιμησε στό ναύ. Χτυπούσαν δεξιά καί άριστερά, τό δέπτε έπιλημάσε από αίματα, από πτώματα, από πεινία άόδα. 'Ηταν ένας σσημερός άνδρωσιών σοσζών και άνήθων, με σμαχτική τραυμάδια, πο τό ειζονισμιά τών αγίων την ένίστασαν από τό χρυσόστολάτο Τεΐλο τού με άπειρη ήλιση.

'Εν τούτοις είχαν μένει πολλά φάρα άζοήι στους τόχοις και τίς κοιλώνες. Κατά τό βράδι, οι Τούρκοι στρατόχων τά πτώματα και έναιβάρσαν τό δάπεδο. Καί όταν ό Μουάτ ό Β', σινωδόμενος από τό Σειζονισμιά του, έμπησε στό δέμαρτο έπίση της άνδοσπομαχής, δεν εύρθε παρά έναν άνδοστολάτο ναύ, τόν όποιον μετέβλεσε σέ τέμενος τού Προφήτου, με τό όνομα Γαούλ-Τζαμί, Τέμενος Ρόδον.

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

'Ο καπετάνιος, Χρήστος, προστάζει α' άνοιτά. 'Αμα γλυκοχαράζει να γίνεται πανιά. Νά σ' άποχαρτείσω έστρεξα ός έδο. Γιατί ποός ξερεί, φως μου, άν θά σέ ξαναδού. Τραβώ για τόν Πονέντη, τραβώ για τό βοριά, Και κόματα θά βλιέο ν' άφείρουν σ' εθεία. Θά τό παρακαλέσω για σέ και θά τοΰς πώ, Μαντάτα να σου φέρουν σιχνά, πός σ' άγαπά.

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

'Αν μ' αγαπάς πάρε να βιάης τ' άνυδαλάτα σου τά καί τά πισνά τούς τά κλαδιά. 'Αγε τ, φως μου, όπως είνε καί είνε ξέρουν μοποΰς νάμειον μέσα στην καρδιά. Πάρε να βιάης κοκκινάδι στα δροσερά σου τά γειποΐνια τού ήροτος φουιά. 'Αγε τ, φως μου, όπως είνε, για μη γυροέσις να τά λοχαρένια τούς φιλιά. Μη βιάεις τόσα δαχτυλίδια στα μαλακά σου τά χειρόνια θέλο γυνά να τό φιλή. Κι από τών ήρωτα να μένη τό μύτι μου για πολλήν όρα τερονήλιωμένο και θούλ. Για δές τά λουλουδα τού ζάμην λασή όμορφα ήρον γιατ' είν' άπλά και φρεσιά. Τίς πεταλούδες, προή βράδυ, σαν τρελλαιμένες ποΰ πεκαί τά φιλόδν γλυκά, γλυκά!

Στό περιόλι σου τή νύχτα, όταν θηνη καί άναστείνε ή αδονία θελεκτικό, Ηές μου, άν έννοουσες ποΰ σου, να βασιλαμινή την φρεχ σου τέτοιο μελοδίο σοσπό.

'Αγε της τέχνης τό σολιόνα, μίν άδικισ με τά λεπτά σου τό προσόπιο σου τό λαμπρό. Μην είσ' άζάροστη στόν πλάστη, όιον σου έγιε ζαριούμενο τόσο μεγάλο θεσασρό!...

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Για δές τά άστρα, μέσα στα νέφη, — Τραβά τό σύνη, άνοιξέ Φρούσο! Πός γλυκοβίνον ανγα-ανιά. — Μά βραγιασμένη λείι φονη. Μαύρο σκοτάδι τή γη σκαζέτι — Τό άάββαίο μου για σέ άφρα. Κοιήσοι, Φρούσο, είνε άργα. — Σ' ατή τή νύχτα τή σοτεινή. — Σ' άλλο μνημα κομιάτ' έκείνος: — Τ' άνοιξε ή κόρη, σπήδω με σπήδω Κλεισόμενος τόμα καί σέ βαδί, Δάζονα χνώνιν, δίνον φιλιό... — Τίσος χρονονι καί μ' ένδυσίται. — Σαδβάάνος με τόμα, τής λέει, Τίσος στενάξει και με ποδι. — Με τά χρονα σου, Φρούσο, μαλλιό...

— 'Αγε, μητέρα, πάρε να (χλαίο) — 'Η γλυκιές όρες, ή ζαζαφέ-νιες Για με τί μένει τόμα στην γη — Σά φερουμένης φερόγον, περ- (νό μου, — 'Αλλά έκείνα την ζεαλή τους Μη με στεροήσεις τό βάλα — Ότε σηρονον, ότε γρονον, (τύό μου, — 'Αλλά έκείνα την ζεαλή τους Δάζονα θέλι μαύρη πληρή, — Χροσούλα αυγούλα έφεξε τέ- (χλαίο — Τίσος στενάξει και με ποδι. — Κι' ή Φρούσο βλέπει έξοτα- (τύο) «Πούς είνε;» λέει τρημιο- — ή όπασιό πός είχε σόδοι, ή όπασιό ή μαχτή.

Καί από τότε άμα νεγώσιαι Κάδετα μόνη και άμυρηνά... Τό γλυκό φάσμα τίσος ξανάφθη Νά την βοή πάλι στα σοκοτενά... ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΦΩΝ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Υπαρχον άντρες ποΰ δεν μιλούν όταν προέτη, καθώς και γυναίκες ποΰ δεν σοσιώνον όταν προέτη. — 'Η καλύτερη ήλιαία είνε εκείνη ποΰ δεν έχουμε — Όποιος δεν έπιθμεί τίποτε, τά έχει όλα. — 'Η φιλοφροσικία είνε έλλάττωμα για τή δική μας και προτόμμα για τή γυναικά... τού γειτόνος μας. — Οι στενοχειλάτοι περφορονόν ό,τι δεν καταλαβαίνον, ένω οι έξελκοι ήτούν να μάθων ό,τι δεν ξέρουν. — 'Υπαρχον διαφόρον είδών φάοι. 'Ο δειλός φοβάται για τόν εαυτό του, ό γενναίος φοβάται για τούς άλλους. — Όταν ό άντρας άγαπάται από τή γυναίκα του, γίνεται καλύτερος. Όταν ή γυναίκα άγαπάται από τόν άντρα της, γίνεται χειρότερη. — Αποκαλούμε την τύχη τοφλή ρόνον 'ταν πηγαίνε στός άλλους και δεν φοχεται σέ μας. — 'Ο ήρως και ή λογική μοιάζον με τόν ήλιο και τή σελήνη. Όταν άντιέλλη τό ένα, όθει τό άλλο. — 'Ο ήρωος είνε ό μόνος φίλος ποΰ δεν φοχεται όταν τόν προσκαλούμε. — Σέ τέσορα πράγματα μη δίνας έμπιστοσύνη. Σέ γυνάικα ποΰ κλαίει, σέ άντρα ποΰ όραζέται, σέ άλλογο ποΰ ίδρώνει και σέ σπύο ποΰ λαχανιάζει. Στόν άνόνα της ζωής ό νικητής είνε ένας καί' οι νικητάνα ζήλιοι. — 'Η μισή έντιμία τών έραστών είνε να τούς ξεζιάει ό πόθος.